

PELHŘIMOVSKÝ OTAZNÍK

2016/7

OBÁLKA MINULÉHO ČÍSLA

kontakt: pelhřimovskyyotaznik@seznam.cz

facebook: <https://facebook.com/pages/Pelhřimovský-otazník>

*PO byl nominován spolu s panem Bradym na řád T. G. Masaryka.
Ale Ovčáček štkl, Zeman máchl kouzelným Hůlkou a je po všem.*

dezinformace

OBSAH

Z DOZA STOLU

“Musíš si uvědomit!”

Jsme přeci lidé. A lidé prý mají vědomí. Někteří jsou dokonce schopni telepatie a na tu se snad při tomto imperativu vsází nejvíce. Ale i přes jistou dávku “odhadování při porozumění” druhým lidem jim do hlavy nevidíme. A za to jsme častokrát peskování, ale i převelice rádi. Ruku na srdce. Kdo by se rád díval do tak propastné prázdnoty. “To si musíme uvědomit”. Někde je prázdno, jinde je plno. A na následujících stranách je zaručeně plno.

Proto vědomě nasávejte z plných plic a meditujte u sedmého pokračování samizdatu jménem Pelhřimovský otazník. Přejeme příjemné počtení v téměř jógínském stylu a vězte, že po vstřebání celého obsahu už budete téměř s to se živit pránou.

V rolích šéfkuchařů: Efko, Jakub Marek, Stanislav, Kovář, Bacha, Michal David, KubajZ, Václav Vácha, Friedrich bez Kýče, Biaggi, Míra Jonáš, Honza Nehyba, Andrejka Š., T. Ech, Magenta, Eva,

Pelhřimovský otazník, č. 7, 2016

Od boku	2-3 (KubajZ, Efko)
Za záchranu	4-5 (Efko)
System change. Not climate change	6-9 (T. Ech)
„Prostě mám ten pocit a fakta...“	10-12 (Friedrich bez Kýče)
Čurec	13 (Magenta)
Cesta Pejráků do Gruzie III	14-16 (Nehyba, Jonáš)
Cordon bleu, pravopisný strašák českých restaurací	17-18 (Marek)
Jelenovi o děti nejde! Co smrdí, vede!	19 (Stanislav)
Pomni	20 (Bacha)
Pověste toho architekta na kandelábr!	21-22 (Michal David)
Pokladnice z popelnice	23-24 (Eva)
Konverzační implikatura	25-27 (Kovář)
Nenávist	28-29 (Biaggi)
Apoteóza, Filosofie zahrady	30 (Vácha)

Apoteóza

Během sochařského sympozia
tam hudba zněla
pracovních nástrojů
a potu sochařů
až najednou se vyjevila
ve středověkém cembalu
a byla tu internacionální emoce.
I umění je dřina
a má-li být pochopena
musí být zveřejněna
v hmotě slova
kdy myšlenka jde
do veřejného prostoru
v manuálu či orálu
než čas všechno spláchně
do kanálu,
proto do ruky беру
střípek odseklého kamene,
abych prodloužil život v kráse umění
a rozezvučel to středověké cembalo
v jeho existenci v Magické zahradě
a pokračoval
jako mileneček v započaté rozkoši!

Václav Vácha

Filosofie zahrady

Hodnotou ducha je svoboda
hodnotou hmoty je příroda
někde uprostřed je magická zahrada
tam schází se svoboda a příroda
myšlení a tělo člověka
v jeho tvorbě rezonuje filosofie
ve které hmota přechází do úsudku
a mění se ve sochu
socha tvoří se v principu
princip je součástí systému
zadaného úkolu
a máme filosofickou metodu
ducha a přírody
rozporu a jednoty
dialektického myšlení
a jsme u podstaty umění
tímhle se umění liší od konzumu
do kterého zahrnujeme i jednosměrnou
(pop)kulturu
tam už není filosofického údivu,
ale pouze konzumního obdivu
v těchto souvislostech jsme dospěli
k nesmrtelnosti umění
v existenci ženy
jejímu principu
rajské zahrady ...
Ale tady, už Bohu – žel jsme v intimnu!

Václav Vácha

Z DOZA STOLU

Na okruhu Sepang International Circuit nedaleko od hlavního města Malajsie, Kuala Lumpur, právě probíhala Velká Cena silničních motocyklů. Tento závod se dostal do podvědomí mnoha lidí, a to nejenom fanoušků jednostopých vozidel právě kvůli události, která se stala mezi Valentinem Rossim a Marcem Marquézem v předposlední zatáčce šestého kola. Ital Valentino Rossi, vodící motocykl Yamaha YZR-M1, zde sváděl dechberoucí souboj se svým španělským protějškem na Hondě RC213V. Oba jezdci si v průběhu dvou kol vyměnili několikrát pozice a Rossi v jednu chvíli dokonce gestikuloval Marquézovi, aby ho nechal být.

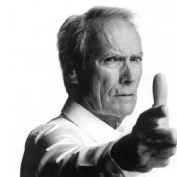
Marquéz se totiž na začátku své kariéry v královské kubatůře nechal slyšet, že Rossi je od malička jeho idolem, a ten si tedy bláhově myslel, že mu Marquéz pomůže k desátému titulu mistra světa. Marquéz byl sice tento rok ze hry o titul, ale jelikož je profesionální jezdec, v závodech se snaží jet pokaždé na maximum a zvítězit. Jediný, kdo mohl ten rok bojovat s Rossim o titul, byl jeho týmový kolega, Španěl Jorge Lorenzo. Rossi vedl bodově tabulku od začátku šampionátu, ale v druhé polovině začal ztrácet a Lorenzo se nezadržitelně dotahoval. Rossi, ve strachu ze ztráty šampionátu, začal na tiskových konferencích prohlašovat, že Marquéz jeho fanouškem není a že se snaží pomoci k titulu krajanu Lorenzovi. Z průběhu předešlých závodů ale bylo jasné vidět, že k žádné pomoci mezi Španěly nedošlo. Pokud se vrátím zpět k onomu závodu. Po Rossiho gestikulaci si jezdci vyměnili ještě několikrát pozice a najížděli do pravotočivé zatáčky vedle sebe. Tato zatáčka je na sepangském okruhu předposlední a pomalu se utahuje, až se "zlomí" o více než 90°. Rossi jel na vnitřku a už v nájezdu bylo vidět, že jede mimo stopu, jako by nalétl do zatáčky moc rychle. Divné ale bylo to, že místo aby se díval do zatáčky, sledoval Marquéze vlevo, jako by si kontroloval, aby ho co nejvíce vyvezl. Manévr je to sice pravidly přípustný, ale rozhodně neférový. Je nutno podotknout, že takovými manévry se Rossi prezentoval už v minulosti.

A některé nebyly bez kontaktu a byly dokonce za hranicí pravidel. A v tu chvíli se to stalo. Marquéz spadl po kontaktu s Rossiho nohou. Rossi po závodě řekl, že do něj nekopl a Marquéz samozřejmě tvrdil, že ano. Co se stalo potom, jak to dopadlo a jaké konspirační teorie vymýšleli Rossiho či Marquézovi či Lorenzovi fanoušci, je na delší vyprávění. Pro mě ale byla diskuze s Ivanem Hlasem asi takový kopanec, jaký dostal Marc Marquéz od svého idola při závodě Grand Prix. Těmito jejich excesy se oba projevíli jako nespportovní, prolhaní hajzlové, kteří se chtějí i přes svůj pokročilý věk za každou cenu udržet v záři reflektorů. Udělají pro to cokoliv. LIES, HATRED, UNFAIRNESS, MINDGAMES. To jsou synonyma ke jménům ROSSI, HLAS.

Biaggi

29

OD BOKU

Nús

Zeman je gentleman!
Tak jako Hitler by nevítané
a nepohodlné odstěhoval na
ostrovy. Kdy začne řešit
komory a plyn?

Babiš - Chceme lepší Česko
Trump - Make America
Great Again
Tak kdo? Bez dvou za
dvacet...

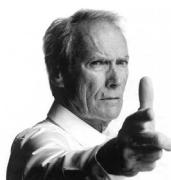
Peroutka našel Ovčáčka. A
hledal dál.

Hrabě Drácula za celoživotní
vysávání „kulturní“ scény
ČR dostal rád T. G. Masaryka.

Novým logem KSSČ pro
rok 2017 bude namísto
obnošených třešní ladovský
pojatí Kocour Jakeš.

2

OD BOKU

3

Z DOZA STOLU

Nenávist

V létě jsem se s přáteli vydal na dobrodružství jménem Colours of Ostrava 2016 a jednou naší plánovanou zastávkou na tomto festivalu byl koncert Ivana Hlase. Bohužel po velice nabitě předchozí noci, a taktéž kvůli vydatnému obědu v místní restauraci WOK, jsme koncert nestihli. Satisfakcí pro nás byl fakt, že Ivan měl být po koncertu hostem diskuze v zázemí měsíčníku Reflex. Vydali jsme se tedy touto cestou a těšili se na výživné vyprávění z hudebníkovy plodné kariéry a možná i nějakých perliček z osobního života. Po několika minutách jsme na sebe však nevěřícně zírali, co že to ten člověk vykládá.

Od doby, kdy mi táta prvně pustil kazetu Ivan Hlas a Nahlas, jsem měl pana Hlase za slušného člověka a prvotřídního hudebníka. To, co jsem ale slyšel při oné diskuzi, mě naprosto usadilo. Ivan Hlas je patetický lhář, zmetek a šmejd, který by p(r)odal provaz vlastnímu otci, pokud by si chtěl sáhnout na život. Omlouvám se za tato nepěkná slova, ale on, který hraje základní akordy C, G, E stylem "down, down, up, up, down, up" při každé písničce, vykládá o sobě, že je talentovaný kytarista. Ten člověk se za celý život nedostal pod třetí pražec a barré akordy jsou pro něj sprostá slova. Namyšlený, egoistický sobec, který nemá špetku sebereflexe a uráží kohokoliv bez servítků. Jeho historka o tom jaký byl Karel Kryl nadutý páv, který mu záviděl jeho techniku hry na kytaru, to jsou pro každého silná slova. Znovu opakují: "C, G, E - down, down, up, up, down, up".

Po pár dalších minutách falešného smíchu, narcismu, historek typu: "Jak jsem natáčel reklamu na Pribináček a dalších lžích od tohoto monstra, kterému Kalousek nesahá ani po kotníky, jsme se museli zvednout a odejít. Až posléze jsme s kamarády dohledali na Dark Webu, kdo že to ten Ivan Hlas vlastně je a co vše má na svědomí. Stačí si přečíst jeho knihu Život ve lži.

Po prvních stránkách předmluvy se mi udělalo tak úzko, že jsem musel knihu odložit do mrazáku a vyjít ven zhluboka se nadechnout čerstvého vzduchu. Foukal příjemný vánek, vracel jsem se zpět k sobě, když jsem si v tom uvědomil, že vánek k nám na Žižkov přichází z prohnílého Karlína, odkud všechny ty lži pramení, kde čisté zlo zapustilo před 62 lety své kořeny. Tam jsem si sáhl na samotné dno a hlavou mi projela vzpomínka na jednu událost z konce října minulého roku.

28

Filozofie utěšitelka

Vtip spočívá v tom, že v běžné konverzaci používáme spojku nebo – označující disjunkci – většinou v exkluzivním smyslu (označuje se logickou spojkou *XOR*), nikoliv striktně inkluzivně (logická spojka *OR*). Smějeme se proto, že logik v příběhu poruší běžně užívanou *implikaturu* pro promluvu obsahující spojku *nebo*. Chci-li „modré, nebo zelené auto,“ nechci modré a zelené auto zároveň, ale buď modré auto, nebo zelené auto. Samozřejmě, v psané podobě se nedorozumění snadno vyhneme tím, že v zápise uijeme před spojkou nebo čárku, čímž deklarujeme, že ji míníme v exkluzivním smyslu. V mluvené řeči však toto udělat nemůžeme a musíme se proto spolehnout na *Konverzační implikaturu*. *Implikatura* nám v tomto smyslu usnadňuje komunikaci, protože pomocí ní víme, jak budou naši komunikační partneři většinou používat (a i interpretovat) spojku *nebo*.

Každý z nás chápe běžné implikace promluv ostatních, přesto ale zažíváme při komunikaci s ostatními mnoho nerozumění, které plynou z chybného určení *implikatury*: „jak jsi to myslel?“; „to byla ironie?“; „to má být jako vtip? Pěkně blbej!“ Za pochopením *implikatury* na straně posluchače stojí komplikovaný (a neuvědomělý) kognitivní proces, kdy posuzuje kontext promluvy, záměr promluvy, zjišťuje, jestli nedošlo k porušení *maxim* a podobně. Ovšem i na straně mluvčího probíhá stejný proces, pomocí kterého musí určit, jakou promluvou docílí předání zamýšleného sdělení. Je fascinující, jak komplikovaná je z tohoto hlediska komunikace, a kolik neuvědomělých kroků provádíme, když mluvíme.

Paul Grice si byl vědom důležitosti *Konverzační implikatury* pro pochopení naší komunikace, a proto formuloval tzv. *Griceovu břitvu*, princip parsinomie, který jinými slovy říká, že *Konverzační implikatura* má být při hledání významu promluvy upřednostňována před sémantickým významem slov promluvy:

„Významy nemají být zbytečně znásobovány.“

Výsledkem analýzy *Konverzační implikatury* je zjištění, že to, co mluvčí svojí promluvou skutečně říká (*konverzačně implikuje*) je odlišné od toho, co říká doslovně. V běžném hovoru vkládáme „mezi řádky“ sdělení, která má posluchač pochopit – a my předpokládáme, že je pochopí, aniž bychom je museli vyslovit. Pokud obě strany dodržují *Princip kooperace* a *Konverzační maximy*, měly by být schopny určit *Konverzační implikaturu* běžných promluv. A také se tak děje.

Kovář

27

HILAVÁK

Za záchranu...

"Od balastu k jádru"

„Tsunami!!!!!!“ by se již mělo ozývat i v naší kotlině. Obrovským tlakem a silou jsme byli zasaženi vlnou předvolebních billboardů, podprůměrně udělaných volebních spotů pro krajské volby. Další vlna již dosáhla našich břehů dříve a ne jeden "vašnosta" vzal do ruky prkno a snažil se na ní svézt. Ale na imigrantech se již hůře surfuje oproti vlně antisemitismu. Na ní zahlédneme zdatné surfáře. Místy jsou zdatní tak, jako král těch skutečných, Kelly Slater.

Opravdu fascinující podíváním jsme mohli zažít z volebního spotu ČSSD pro Kraj Vysočina. Za sebe dávám Oskara režii a kameře, jelikož horší snad už byla jen KSČM, jejíž "filmové know-how" ještě stále ostřeluje Československý rozhlas. Potencionální voliči oranžových se tak mohli dozvědět z úst samozvaného "Horsta Fuchse", kterého v reálné podobě znáte z nikdy nekončícího seriálu Teleshopping, že kandidát na hejtmana MUDr. Jirí Běhounek je ten pravý. A k němu zdarma dostanete i

Ing. Janu Fialovou a další. Slovy Teleshoppingu: „Kupte si tenhle šmejd a dostanete k němu ještě větší.“ Heslem ČSSD: „Lidé si zaslouží jistoty“. A bezesporu, věci, které si od Horsta koupíte jsou nekvalitní s absolutní jistotou.

Naštěstí celá tato trapná "modelingová předváděčka" těch nejlepších pro Vysočinu není jedinou věcí, která se udála. Existují akce, které za to stojí, nebo za to stály. Nemyslím tím "vý-rockové turné hradního pána", ale události jiného charakteru. A to charakteru "za záchranu". Hledáte-li chvíli na internetu, zjistíte kolik zruinovaných památek je na Vysočině k nalezení. Bezprostředně v našem okolí jde například o kapli sv. Anny, zámek v Červené Řečici anebo o pacovskou synagogu.

"Památky na smrtelném loži"

Kapli sv. Anny z konce 17. století chátrající nedaleko Pelhřimova netřeba blíže představovat. Soudruzi se nestarali, a tak je jako mnoho památek v žalostném stavu.

4

HILAVÁK

synagoga. Protože již desítky let chátrala je její oprava nutná. Její prostory byly využívány jako výrobní a skladovací prostory. Dnes je v soukromých rukou. Díky iniciativě, která se o tuto stavbu zajímá, se uskutečnila řada akcí týkající se židovství jako takového. Mimo jiné ve spolupráci s občanských sdružením PAKULTURA došlo například k promítání filmu Fedora Gála - *Krátká, dlouhá cesta*. Iniciativa se snad dočká šťastného konce. Poslední zpráva hovoří o tom, že majitel synagogy by ji byl ochotný vyměnit za budovu jinou. Pacov se může těšit na rekonstrukci důležité historické stavby, v níž patrně vyroste multikulturní prostor pro různé aktivity.

“Balast vs hodnota“

Existuje ještě mnoho staveb, které si zaslouží naší pozornost. Ale pozornost je strhována věcmi trapnými a nevkusnými. Finance, které tečou do trapných předvolebních klipů, by se hodily na jiném místě, "Makáme, bude líp; Lidé si zaslouží jistoty; Náš program jste vy, Zjednodušte to; Sílou rozumu; Žijeme Vysočinou atd.", to jsou hesla politických stran. Ale proč se stále dere do hlavy myšlenka, že to jsou ony iniciativy, občanská sdružení, která tato hesla naplňují lépe, než kterákoliv politická strana? Tedy bojujme "za záchranu ruin a veřejného prostoru překrývaného nevkusem a hloupostí."

Efko

5

Filosofie učitelka

Z Griceova popisu vyplývají vlastnosti *Konverzační implikatury*.

(1) *Implikatura* je odvolatelná. Mluvčí může dodatečně doplnit informaci, jejímž prostřednictvím popře posluchačem domnělou implikaci – čímž vyjasní pochopení promluvy. *Konverzační implikatura* tedy není neměnná a definitivní na rozdíl od logické implikace. Kdyby chtěl John zrušit implikaturu (1) – (3), zkrátka by k promluvě dodal: „Nemám rád sci-fi [...], ale Kritiku čistého rozumu jsem přečíst musel, protože jinak bych nemohl složit zkoušku z Dějin filosofie V.“

(2) Dále je *implikatura* neoddělitelná od promluv. Každá promluva v přirozeném jazyce ji s sebou nese. Mohlo by se říct, že implikatura vyvažuje nedokonalosti našeho jazyka a usnadňuje nám komunikaci, ale na druhou stranu ji komplikuje, protože ne vždy je jednoduché poznat, co je promluvou implikováno. Ať tak či onak, je fakt, že je neoddělitelná od našich promluv.

(3) Je „určitelná“. Posluchač (a i mluvčí) je schopen (samozřejmě v závislosti na schopnostech) *implikaturu* konkrétní promluvy určit. Když mluvíme o *implikatuře*, nemluvíme tedy o nějakém neodvoditelném a neurčitelném významu skrytém za slovy. Naopak, jsme schopni určit její obsah a vyjádřit ho ve formě tvrzení. V tu chvíli můžeme *implikaturu* zahrnout do argumentu, v jehož rámci byla použita, jako tzv. *implicitní premisu*.

Představme si, že John a Paul mluví o jejich společném známém Donaldovi, který pracuje v bance. John se zeptá Paula, jak se Donaldovi v práci vede, a Paul odpoví: „*docela dobře, rozumí si s kolegy a ještě nešel do vězení.*“ Co Paul chce svojí promluvou říci?

John má dvě možnosti. Může předpokládat, že Paul porušil *Princip kooperace* nebo nějakou *Konverzační maximu*, pak nemá smysl *implikaturu* hledat, neboť význam promluvy je ovlivněn chybou mluvčího. Jelikož k tomu Paul nemá důvod, je zřejmé, že se snaží svojí promluvou implikovat, že *Donald dělá v práci něco, za co by mohl jít do vězení*. Pochopení *implikatury* Paulova sdělení je součástí našeho běžného použití jazyka. Vidíme, jak jemné nuance promluvy jsme schopni zachytit, aniž bychom museli dlouho přemýšlet. Musíme si ale uvědomit, že právě díky tomu, že je obsah *implikatury* takto jemný, může být ovlivněn mnoha dalšími faktory (kontext, záměr mluvčího, ...). *Konverzační implikatura* je opravdu běžnou součástí naší řeči, jak dokládá známý vtip, ve kterém přijde logik do autoprodeje a na dotaz, jaké by si přál auto, odpoví, že chce modré nebo zelené. Podivuje se pak, že v prodejně není ani jedno auto modrozelené.

26

Filosofie utěšitelka

Konverzační implikatura

Jedním z nejdůležitějších zjištění pragmatiky zní, že význam promluv není dán pouze významem použitých slov, ale tím, co promluva implikuje. Laicky řečeno, většina promluv obsahuje skutečné sdělení „mezi řádky“, nikoliv v explicitně vyřčených slovech.

Paul: „Četl jsi Kritiku čistého rozumu?“

John: „Nemám rád sci-fi.“

Odpověď od Johna není na první pohled relevantní vzhledem k otázce. Podíváme-li se však pozorněji, zjistíme, že John chtěl Paulovi sdělit hned několik tvrzení: (1) Nečetl jsem Kritiku čistého rozumu; (2) nepovažuji Kritiku čistého rozumu za zajímavou; a (3) neplánuji Kritiku čistého rozumu číst.

Výčet tří tvrzení není samozřejmě konečný a závisí na dalších faktorech, jež ovlivňují komunikaci (jako je kontext promluvy, záměr mluvčího, ale i naše schopnost interpretace dialogu). Vidíme dále, že běžná promluva obsahuje mnoho nevyřčeného, co chce mluvčí s posluchačem komunikovat. Budeme-li předpokládat, že mluvčí dodržuje *Princip kooperace* a *Konverzační maximy*, musíme odvodit, že tři nalezená tvrzení chtěl posluchači sdělit, ale z nějakých důvodů užil krátkou odpověď „Nemám rád sci-fi“.

K tomu mohl mít několik důvodů. Mohl chtít ušetřit čas, nebo může jít o konvenční odpověď (v určité komunitě lidí se může označení sci-fi používat k vyjádření o předmětu, řekněme, v dehonestujícím smyslu), ale třeba Paul pouze nemá lepší slovní zásobu. Ať už měl John jakékoliv důvody, můžeme očekávat, že Paul promluvě rozuměl. Jak je to možné? Je to proto, že každý kompetentní uživatel jazyka je schopen takzvanou *Konverzační implikaturu* více méně úspěšně používat a rozumět ji.

Konverzační implikaturu poprvé teoreticky popsal P. Grice a mnoho dalších badatelů se snažilo podrobněji určit její funkci a vlastnosti. Griceův popis uvědomění si implikatury z pohledu posluchače promluvy s ohledem na dialog Paula s Johnem vypadá následovně:

Paul řekl P a já nemám důvod předpokládat, že nepostupuje podle Konverzačních maxim, anebo alespoň podle Principu kooperace. Proto bych měl předpokládat, že Promluvou P mi chtěl Paul sdělit Q. Paul totiž ví, že poznám, že myslí Q, protože neudělal nic, abych měl důvod myslet si, že nemyslel Q. Paul měl tedy také záměr, abych si myslel Q. Paul tedy promluvou P konverzačně implikoval Q.

25

OTAZNÍK ?

SYSTEM CHANGE. NOT CLIMATE CHANGE

Občas musíte dát najevo svůj názor. Někdy si to žádá rovnou formu protestu či přímé akce. Tento článek vás může seznámit s tím, jak taková přímá akce může vypadat.

Je půlka prosince roku 2015 a se skupinou dalších lidí se vracím z Paříže, kde se konala konference OSN o změnách klimatu. Byli jsme zde, i přes vyhlášený výjimečný stav, podpořit na demonstracích hlas ekologických organizací a těch, kterých se klimatické změny nejvíce dotýkají. Po letech se podařilo dohodnout a podepsat smlouvu, která má nahradit Kjótský protokol. Pocity jsou přesto smíšené. Jedním z cílů dohody je udržení globální teploty od dva stupně Celsia oproti teplotě před průmyslovou revolucí (nejlépe už 1,5 stupně). Smlouva má vysoké cíle, ale postrádá konkrétní, právně závazný a vymahatelný plán, jak jich dosáhnout. Mezi mými spoluúčastníky panuje shoda, že je třeba konat víc, než na čem se shodla skupina státníků na konferenci.

Někteří z nás, se v Paříži dozvěděli o události Ende Gelände, která se bude konat na jaře příštího roku v Německu, jejímž cílem je blokáda hnědouhelného povrchového dolu. Dohodneme se, že by bylo

dobré uskutečnit i výpravu z České republiky.

Ve čtvrtek 12. května se tedy během slunečného rána dostávám do Prahy, kde se připojuji k výpravě, kterou pořádá proti uhelná iniciativa „Limits are my“. Dozvídám se, že autobus byl v Brně, odkud vyjížděl, monitorován „tajnými“. O tom, že naší cestu bezpečnostní složky sledují se brzy přesvědčíme všichni, neboť nás kontroluje policie, jak na české, tak německé straně. Ze srandy se sázíme, kolik kontrol ještě absolvujeme, ale našťastí jich víc není, a tak pozdě odpoledne dorážíme do klimatického kempu poblíž obce Proschim v německé Lužici, kde se letos Ende Gelände koná.

Jedním z důvodů, proč se akce koná tady je ten, že švédská státní společnost Vattenfall, která místní doly vlastní, je chce prodat. Zájemcem je Křetínského EPH (Energetický a průmyslový holding). Jejich blokáda, je tedy i vzkazem případnému kupci, že s doly si kupuje i protesty.

O první chvíli jsem bohužel trochu ochuzen, neboť jsem se organizátorům výpravy nabídl, že pomůžu ubytovat našeho řidiče autobusu, jelikož se na místě nedomluví.

G

OTAZNÍK ?

S chodem tábora se tedy seznamuji až po návratu a zjišťuji, že kamarádi už třeba stihli absolvovat workshop s nafukovacími stříbrnými kostkami, které se dají využít např. jako bariéry během blokády, a které mě poprvé uchvátily právě v Paříži.

Nikdo přesně neví, kdy vše započne, takže se s ostatními domlouváme, že v průběhu pátku absolvujeme různé tréninky, jak se chovat během nenásilné přímé akce a společně se zapojíme v sobotu. Jdu si brzo lehnout, neboť očekávám, že v následujících dnech toho možná moc nenaspím.

Po probuzení je ovšem vše jinak. V noci bylo vyhlášeno, že akce začne již v pátek po poledni.

Během dopoledne tedy ještě praktikuji, některé tréninky a hlavně nacházím svého „buddyho“ a svou afinitní skupinu. Buddy je během akce váš nejbližší člověk, se kterým se navzájem hlídáte. Afinitní skupina se pak skládá ze šesti až dvanácti lidí, kteří tvoří nejnižší rozhodovací útvar. Z jednotlivých afinitních skupin se dále skládají větší skupiny, tzv. fingery, čítající několik set členů. Každá „afinitka“ vysílá na plénum určitého fingeru svého delegáta, kde komunikuje rozhodnutí své skupiny a následně se demokraticky rozhoduje o dalších

krocích. Díky tomu jednotlivé fingery dokáží reagovat na vzniklé situace.

Před odchodem ještě rychle pořizují vybavení. Kromě jídla a pití je to bílý overal, který ozdobím nápisem a logem akce. Dále plastový štít na obličej, respirační roušku a pytel vycpaný slámou, který může posloužit jako určitý štít před policejními obuškami nebo třeba jako sedátko.

Fingery vznikají tři. Cílem červeného a modrého fingeru je dostat se do dolu. Zelený má obsadit překladiště uhlí na kolejích. S naší afinitní skupinou jsme součástí červeného.

Během pochodu do dolu se různě skanduje, zpívají revoluční písně a všeobecně panuje dobrá nálada. Čím víc se blížíme, tím roste i napětí, neboť očekáváme policii, která se nám bude snažit ve vstupu zabránit. Se svou buddy navíc ztrácíme svou afinitku. Nakonec se ovšem bez jakékoliv překážky dostaneme do dolu, kde se opět všichni shledáme a míříme zničenou „měsíční“ krajinou k jednomu z obrovských rypadel. Po jeho obsazení a prozkoumání probíhá jednání, co dál. Někteří lidé se zde rozhodnou zůstat, ale naše skupina se s většinou vydá na překladiště, kde blokuje zelený finger, a poté zpět do tábora.

HILUČNA SAMETA

Z té knihy se na mě dívá stará Praha, Jindřichův Hradec, Budějovice... Dívají se na mě zelení svých očí, ač v současnosti staly se hnědými. A stejně jako ty staré domy, i já jednou změním se v prach. Už o té zelené barvě nikomu neřeknu. A neřeknou to ani ty knihy, pokud je vhodíme spolu s ostatními, již zbytnělými věcmi do bezedné tlamy lisu, který je zmetabolizuje do usmoulaných krychliček, jejichž osudem je transformace mmj. ve věci, kterými si utřeme, však víte co.

Pomozte mi prosím nezdržovat pracovnice technických služeb

takovými nesmysly, jako je uchovávání zelených očí naší historie. Odneste své staré knihy do muzea, antikvariátu, knihovny nebo ke svému lékaři, kde se stejně jako na nádraží objevují velmi sympatické regálky s knihami, které si můžete zapůjčit, po přečtení vrátit nebo vyměnit za jinou. Třeba při své cestě tam potkáte člověka a najdete poklad. :-)

Eva

Pokladnice z popelnice

Knihy přijíždí na pásu z kontejneru spolu s ostatním papírem k mým rukám, očím a srdci. Beru je do dlaní, dýchám jejich krásu, ukládám je do krabice u svých nohou, stojících na železných schůdkách, díkybohu, mám ty nejširší!!:)

Poklady světa vyzdvihují ze dna žumpy, jejímiž obsahy se vesele zanášíme. Plujeme si s rozkoší ve všech těch kalech a úplně si v tom čvachtáme blahem. Světíme si naší špínu za nehty, tu kterou máme na povrchu kůže jakožto i uvnitř nás samých, tím, že se necháváme strhnout diktátem reklamy, neposlouchaje své srdce a tělo.

Na co nějaké staré knihy? Třídít je a rozdávat dál - to zdržuje naše pracovníky. Od čeho? Od stresu, pod kterým je prý radno pracovat, dle studie, zaváté v náš kraj patrně z nějaké bruselské kanceláře. Výkon, soupeření a agrese. To jsou tedy ty pravé hodnoty moderního člověka. Ženeme se k tomu, aby naše práce, ta která nás má naplňovat a vybrušovat do krystalických podob a přinášet nám radost, stala se někdy dojebaným nutným zlem, ve kterém MUSÍME žít, protože to prostě jednou někdo nařídil

(a my s tím souhlasili), stejně jako nařizuje, že k životu nezbytně potřebujeme tohle a támhleto, abychom nakonec zjistili, až toho nabydeme, že jediné správné použití této věci je, odložit jí do žumpy, ve které utápíme naši planetu potažmo sebe. Ta žumpa, kterou tak krásnou promítáme si před svými zraky. Žumpa s velkýma očima a růžovou lící panenky z porcelánu lesknoucí se slizem tekutin a vůní smrtelného jedu omamujícího naše smysly.

Bořím nos do knížky, která mi přispěchala v náruč z pásu třídičky, a cítím babiččinu kuchyni. Jsem zase dítě, jím od ní jídlo, které má tak nezaměnitelnou chuť. Z bílého talíře s drobnou vzorem červených květů, snad vlčích máků, které mi v přítomném okamžiku přinesly netopýří křídla lásky. Odcházím do známé zahrady trhat rybíz, kde keřů je nepočítaně a z poza plotu se na mě usmívá souseď, staříček děda, který to místo jistě dodnes neopustil, ač již spí v jiné posteli než té své, kterou spolu s jeho domem proměnila v prach ruka nově příchozího majitele, kterýž si na jeho zahradě s rybízou postavil nelibivou krabici a obehnal jí hradbou, inspiruje se patrně někde v Osvětimi či Dachau.

Během prvního dne se podařilo obsadit dům i překladiště. Je jasné, že těžit se nějakou dobu nebude a nedaleké elektrárny časem dojdou zásoby. Večer s dalšími lidmi, co se rozhodli vrátit, sdílíme dojmy a plánujeme další den. Také vytváříme novou, tentokrát česko-francouzskou afinitní skupinu, jelikož z té původní, se lidé rozhodnou jít na legální demonstraci, která se koná v rámci události.

Druhý den vyrazíme zablokovat koleje, které vedou od dolu směrem k elektrárně Schwarze Pumpe. Po dlouhém pochodu se dostáváme na místo, odpočíváme a dokonce nám zde hraje hudební a pěvecký sbor. Po dalším jednání se několik set lidí rozhodne vyrazit ke zmíněné elektrárně a obsadit ji. Přidáváme se také.

Když se ocitneme před elektrárnou, dojde k vyvrácení hlavní brány a masa lidí se nahrne dovnitř. To už ale přijíždí kordóny s těžkooděnci, kteří se tentokrát rozhodnou zakročit. Bohužel nebyl komunikován plán, co po vniknutí do elektrárny, vzniká panika a většina lidí se snaží uniknout z obklíčeného místa. Abychom se navzájem neztratili, držíme se s buddy za ruce a podaří se nám proběhnout mezi těžkooděnci. Obušky a pepřový sprej nás těsně míjí. V bezpečné vzdálenosti se shledáváme

s dalšími členy naší afinitky. Pár lidí, kterým se podařilo uniknout přes žiletkový plot, má drobná zranění. Přesto bylo na místě kolem stovky aktivistů zadrženo a hromadně se odmítnou legitimovat.

Na železničním mostě pár set metrů od elektrárny vzniká další blokovácí tábor. Já se po náročném dni vracím do základního tábora v klima kempu. Tam se ovšem dozvídám, že se blokádu na mostě pokusily napadnout místní neonacisté. Chci tamní blokery podpořit, tak si sbalím věci na přenocování a s novou kamarádkou se rozhodneme vrátit. Poté se dohodneme ještě s další partou kamarádů a vypůjčeným autem vyrazíme. Jelikož jsme se ale špatně pochopili, jedeme na překladiště, které je blokováno druhým dnem. Situace na místě je klidná, a tak se nám posádka auta podaří přesvědčit, abychom jeli na železniční most. Auto je přeplněné lidmi a věcmi, a poněvadž je místo obklopeno policií, musíme dva vystoupit. Hned se nám však podaří stopnout nějaké místní, kteří nás na místo rádi svezou. Kolem hlídající policie projíždíme nakonec v klidu a ocitáme se na místě, kde už většina spí. Je totiž asi jedna hodina ráno a vzhůru jsou jen hlídky, na kterých nyní participuje i místní Antifa.

OTAZNÍK ?

V neděli odpoledne blokáda, které se účastnilo kolem čtyř tisíc lidí, po 48 hodinách končí. Později se dozvídám, že je to zároveň poprvé, co Německo pokrývalo svou potřebu elektřiny jen z obnovitelných zdrojů.

Když se ocitáme v klimatu kempu, tak už se za zvuků samby bubnů slaví a každou vracející se skupinu provází jásot a skandování. Místo, kterému nyní vládne duch 60. let, s českou výpravou bohužel večer opouštíme a vracíme se zpět do ČR.

Podobné akce, jako Ende Gelände, nabádající k opuštění fosilních paliv, se v květnu konaly na několika místech po celém světě v rámci kampaně „Break free from fossil fuels“. O akci bylo referováno v několika nejen německých, ale i evropských médiích. Z českých medií na místě natáčela Česká televize reportáž pro Občanské noviny a další články vyšly např. i v Novém prostoru, Respektu a dále na internetu (Deník Referendum, A2larm).

Smutné je, že článek v Respektu je rámován tím, zda se Křetínskému nákup ekonomicky vyplatí a o postojích aktivistů se nedozvíme nic. O to tragikomičtěji působí, že v tom samém čísle časopisu vychází článek o tom, jak se v Africe „zbláznilo“ počasí (ale to asi bez žádné příčiny).

Později švédská vláda prodej dolů a elektrárny bohužel posvětila, takže konec tohoto zastaralého energetického odvětví se zatím nekoná.

V momentě, kdy každý další měsíc trhá globální teplotní rekordy, budou další protestní akce potřeba. A to nejen v Německu.

V České republice je v hledáčku ekologických organizací a iniciativ nyní zejména elektrárna Chvaletice (jeden z největších znečišťovatelů v pardubickém kraji) a její prodlužování životnosti. Jednu z jejích chladicích věží se počátkem října na několik dní podařilo obsadit aktivistům z Greenpeace.

T. Ech

21st Propaganda

Turisté si vše hojně fotili (ano, samozřejmě, ti fotí všechno), zahraniční studenti informovali své alma mater o výjimečném univerzitním městě, kde jsou vedle politických aktivit docenta Konvičky na vrcholu i aktivity urbaní a nakonec i uměnovědná periodika nenechala výstavu bez pochvalných komentářů.

K čemu je to ale platné, když je obyčejný lid nespokojen? Lid, který v Českých Budějovicích musí žít a denně trpět zohavení jihočeské metropole? A když děcka nemají tašky a důchodci výlety?

Zřejmě to se mi snažil naznačit respondent sociologického průzkumu z úvodu. Byl to milý člověk, taxikář, v rohu náměstí čeká na rito prý každý sudý den. Umění se mu nelíbí, ale turisté prý platili dobře ... a chválili. Jenže oni tomu nerozumí, oni

nemusí řešit nepřizpůsobivé, za které Dům umění zřejmě zodpovídá. A navíc těch peněz....

...ano, peněz. Skoro pět milionů prý. Ve skutečnosti tedy milion a půl, z toho víc jak sedmdesát procent platili soukromníci. Ale pokuste se po pár portských a několika krouzcích vysvětlovat taje financování hoch kultury. Já měl totiž svojí pravdu (špatnou), on měl tu správnou a všechno je tedy relativní. Milion sem, milion tam. Někdo to psal do diskuze na iDnes nebo Budějkou drbnu, kdo už to má dneska dohledávat. Tak jsme si podali ruce a rozešli se, nicméně pachut' zůstala .... Ale pořad jsem mohl dostat přesdržku. To jsem dostal až další den, ale to už je jiný příběh ....

Michal David

Pověste toho architekta na kandelábr!

„Za čtyři a půl milionu? Tuhle pí...vi-nu?“

„To ale nestálo čtyři a ....“

„Víš, kolik děcek za to mohlo mít tašku do školy? Anebo důchodců výlet?“

„To ale platili hlavně sponzoři, dobrovolně ....“

„Tak proč to ku...va nedaj pro potřebný? Nemyslím cikány, teda nepřizpůsobivý, myslím ty fakt potřebný!“

Vracel jsem se onehdy z občerstvovny přes českobudějovické náměstí, lehce společensky unaven, nicméně stále připraven na lehčí sociologický průzkum. Ten poslední, provedený u securitas místní vyhlášené diskotéky Broukárna, pro vědu příliš prospěšný nebyl, ale jak to bývá u mladých akademiků, nikdy se nevzdáváme.

Na náměstí Přemysla Otakara II. byla zpola dokončena dekonstrukce výstavy Vnímání. Informace o ní tuzemským mediálním rybníčkem protekly, nicméně pro čisté svědomí: Dům umění ve spolupráci s architektem Jan Šépkem zakryl kašnu. Dominantu obehnali černě lakovanou dřevotřískou, okolo ní nechali prostor kapacitně vhodný pro špacír jednoho

zamilovaného páru, vstupovalo se po lávce z prvního patra Domu umění. Pro jistotu a neznalost architektonických termínů přikládáme foto (pod textem).

Nepřekvapivě se už ve fázi příprav projektu rozhořela debata: o demenci pořadatelů, o skvostném náměstí s bludným kamenem a nezakrytou kašnou, zkorumpovaném vedení města, tu a tam se diskuse překloupila i k výkonům hokejového Motoru a fotbalového Dynama. Citujeme vox populi:

„Za války také nacisté zakryli na Staroměstském náměstí sochu M. J. Husa. Zřejmě aby nás, primitivy, naučili vnímat umění.“

„Což strom, ale daňový poplatník pláče....“

„Navrhovala bych referendum po kterém by byl potrestán autor (25 lískovkou na holou) a zastupitelé svrženi z hradeb - no, vlastně on ten středověk tak špatný nebyl :-“

Za měsíc na Vnímání přišlo skoro čtyřicet tisíc lidí, z toho prý – podle návštěvní knihy – bylo kolem tří set negativních reakcí.

"Prostě mám ten pocit a fakta nechť se mi klidí z cesty."

Upřímně. Dokázal jsem překousnout, že podhradí zvolilo Zemana na hrad. Dokonce i to, že nějaký "šibnutý chuj" je ministrem financí. A že Ortel vyhrál Slavíka už nemohlo nikoho překvapit. Pokud jde o tyhle exempláře, stále se jedná o projevy lidu, který rád dělá nejrůznější přehmaty. Nakonec i v dnešní situaci není tak zle, jak se na první pohled může zdát. Může být kdykoliv hůř a s tím, co se teďka objevuje a co intoxikuje lidstvo, se začíná blýskat na horší časy. Argumentace pocitem z řad obyčejných lidí, ale i politických kruhů (zákonodárců) postavená vůči "tvrdým" faktům, je cosi, co už jde za hranu mého chápání.

Karty se pomalu obracejí. Zatímco pocity, nálady, emoce atd. byly intelektuální tradicí považovány za něco, co je potřeba osedlat jako koně a rozum coby vozataj je má držet zkrátka, dnes začíná prosvítat opačný trend. Z hospodských řečí se běžně v pozdních hodinách z nejdnech úst dere: „To je můj názor. Do toho, co si myslím ti je h....!“ Tuto subjektivní (výhradně mou) pozici lze při volné zábavě pochopit. O dost horší to pak

je v tom případě, pokud se tato subjektivní pozice spojí výhradně se zcestnou emoční argumentací. "Nezaujatý" rozum se pak snaží marně zachytit na nějakém pevnějším bodě. Subjekt řídicí se pocity neposkytuje žádný pevný úchyt, jelikož kolem sebe rozkládá pouze bahno nedávající smysl. Chudák rozum, který se snaží toto bahno rozklíčovat.

Pocit je nakažlivý. I když nám mnohdy přijde zcestný, bludný, má tendenci zachvátit naší osobnost a osobnosti druhých lidí tak, až se upevní natolik, že ho považujeme za racionální výplod a začlení se do rozumové "výbavičky". V konečném důsledku pak spojováním upevněných pocitů dostáváme obraz, jenž výrazným způsobem redukuje a přetváří vnímanou skutečnost. V této souvislosti jde zcela o anti-kritický postoj.

Důkazy o tom, že nejde jen o nějaké plácání svědčí nejen tyto dva extrémní exempláře. Jedním z nich je pomatená "zpěvačka" z české kotliny, Olivie Žižková a druhým pak je zaoceánská parta sbíhající se kolem

BIZZARE

kandidáta na prezidenta, Donalda Trumpa (Drumpfa). Zatímco Olivie může být považována za hloupou, neinformovanou a strachem se hroučící figurkou svého vizionářského manžela (jak jste mohli vidět v rozhovoru v DVTV), lidé kolem Trumpa už pocitem přehrávají faktické argumenty novinářů. Čili nejde pouze o nějaký partikulární projev v hranicích malého národa, nýbrž jde možná už o trend pokud ne celosvětový, pak určitě dosti Západní.

Katolická fotomodelka a revival Darinky Rolincové, Olivie, předvedla v onom rozhovoru, jaký smrtící koktejl lze namíchat v současné době. Vyjádřila se apelem jako kráva, písní "Evropo dýchej". Na fakta typu, že na hranicích žádní uprchlíci (v té době) nebyli, sama žádného neviděla, nezná Korán, neví, co je právo šarija atd. neustále používala rétoriku nasáklou pocity. Těm věří, i přes fakta, která její tvrzení vyvracejí a která by (pokud by byly přijaty) naprosto zmírnila onen zaslepující strach, který nejen nebohé Olivii tak svírá hrdlo. Fakta tu sice jsou, ALE pocity mluví jinou řečí. Olivie a jí podobní pak mají pocit, že ne všechna fakta jsou zveřejněna a pocit se tak stává autentickou silou, na kterou se lze kdykoliv odvolat jako na zdroj Pravdy.

Za oceánem se na sjezdu republikánů děly kusy, za které by se nemusel stydět ani Cirque du Soleil. Například zaznělo na vrub Obamovy vlády, že se o prosté Američany nestará. Amerika je dle obyvatel ve špatné pozici, špatném stavu. Dokonce je cítit nebezpečí na každém rohu, k čemuž se přihlásil i samotný Trump svým poloprofesionálně zahráným ochotnickým kusem. ALE. Faktem je, že se v USA snížil za Obamovy vlády počet zločinů, počet ilegálních migrantů a množství žádostí na podporu nezaměstnanosti. Trump měl totiž taky pocit. A "správnost" tohoto pocitu se snažil obhájit politik Newt Gingrich, který v roce 2011 oznámil svou kandidaturu na úřad prezidenta a který slíbil, že by při případném zvolení vybudoval trvalou základnu na Měsíci. V rozhovoru s americkou novinářkou, která jasně vyvrátila ony Trumpovy pocity ohledně počtu zločinů v USA tvrdými statistickými údaji, se Gingrich absurdně uchýlil k pocitové argumentaci. A sám nevím, kdo "vyhrál". Za mě redaktorka, ale za lid? Gingrich šel dokonce tak daleko, že řekl, že jako politik se bude řídit tím, jak se lidé cítí a ne statisticky potvrzenými fakty. Jeho pocity a pocity lidí jsou dle něj totiž rovněž fakty.

11

BACHA

Pomni!

V Norsku to mají taky pěkný. Ne, nebyl jsem tam v létě na dovče, ale beztak je jisté, že se brzy objeví nějaký rybář-taky-dobrodruh, který se s PO podělí o zážitky při nakupování indulony před cestou v drogerce. Prostě jsem si jen vzpomněl na toho psychopata: nějak na B. či co... no ten, co postřílel děti na ostrově, odpálil bombu v hlavním městě a celý se to snažil obalit rétorikou národního socialismu. Vzpomínáš si, ne?

Automatický zbraňový systémy rychle vystřídaly rotačky slov a postojů. Má se za to, že šlo o chladnokrevný čin Herostratovského pragmatismu: že nevíš, kdo to je? Ale jo, to je ten starorek, co se rozhodl proslavit tím, že zničí jeden ze sedmi divů antického světa, Artemidin chrám. Zbludařený Nor dostal prozatím jednadvačet let...

Letos tomu v červenci bylo pět let. Střely při výročí pro změnu trhaly střeva, prorážely plíce a pálily tkáň v obchodáku bavorské metropole. Se nediv mému koktání. Je obtížný o tom něco psát v době, kdy je problém s vyzněním. Informační společnost má nebezpečnou tendenci k víře v konspirační teorie a lne k šovinismu. O tom nakolik zpovydal její mytický obyvatel digital native, díky dostupnosti informací domněle dokonale osvěcený, svědčí i to, že devět z deseti členů německých

konvičkovců Alternativ für Deutschland jsou muži, a dokonce jeden každý vlastní iphone. Že radši nejedou na sever na ryby; tam je pohodička, bez wifiny...

V tomhle názorovém kalu se na tom ostrově na U., kde ten prasopes B. vraždil, řeší památník. Radí se jak si to nekýčovitě připomínat? Šlo vskutku "jen" o čin jednoho chorého mozku nebo precedens jako v případě šoa: když mohl takto zplanět jeden zástupce, vypovídá to něco o podstatě rodu?

No, a právě ta situace, že se vlastně stále na ničem nedomluvili, všechny dosavadní návrhy pomníku smetly ze stolu a žádný nebyl realizován, svědčí v neprospěch společnosti. Přezivší a pozůstalí si v soutěži vybrali návrh Jonase Dahlberga, který vzpomínku tesá do krajiny. Nesmysl, jehož projevem par excellence je tělesné utrpení, se tento umělec rozhodl vyjádřit rozetnutím ostrova vedví. Přičemž nejde ani tolik o toto nové souostroví, ale právě o onu průrvu, která jako uskutečněný čin teroristův trhá vlákno myšlení, času i prostoru. Leč politikové se rozhodli jinak a norské Lety jsou na světě: vždyť takovýto zásah do krajiny by zásadním způsobem ovlivnil podmínky rybolovu...

BACHA

20

V KLECI

BIZZARE

JELENOVI O DĚTI NEJDE!

Milující jelen chce prvotně dosáhnout tělesného spojení, ohnivým bičem jsou jeho pohlavní buňky.

Jeleni jsou ve stavu milostného opojení, touží dosáhnout tělesného spojení s opačným pohlavním, neliší se od jiného milující tvora, je pohaněn pudem. Přesto pohlavní buňky chtějí vykonat svůj úkol a tělo je ve stavu napětí.

„Ani jeden z jelenů nemá zcela jistě na mysli založení rodiny a na účelu milostného zánícení, to jest oplození, dosažení potomstva, jim vůbec nezáleží. Každý chce dosáhnout jen tělesného spojení se svou vyvolenou a je v tom ohledu zcela stejných názorů jaký každý milující tvor, kterému otázka rodiny a potomstva na mysl ani nepřichází. Jeho pohlavní buňky při tom vykonávají svůj úkol a jsou v pozadí po celou dobu lásky skryty uvnitř těla jako ohnivý bič, který vydražďuje nervstvo do nejvyššího milostného napětí a tělo do největší svalové výkonnosti.“ (úryvek z knihy – Milování v přírodě, s. 29-30)

CO SMRDÍ, VEDE!

Kozy a kamzíci mají dobrý důvod, proč zapáchají!

Kožní žlázy se nacházejí na hlavách koz a kozlů. Přestože domácí kozel nežije ve volné přírodě, jeho žlázy fungují podobně jako u kamzíků.

Zvířecí zápach z kožních žláz přitahuje partnera, je tomu tak například u koz a kamzíků. Kožní žlázy mají na hlavě, v přírodě jimi značkují stromy, aby přilákali nápadnici. Kozlové zapáchají více jako kozy a svou vůni zanechávají všude!

„Zvláštní milostná vůně vede láskyčtivá zvířata zcela bezpečně za sebou, například u koz a u kamzíků. Na hlavě, hned za růžky, má kamzík i kamzice pár zvláštních kožních žláz, které se jeví na povrchu kůže jako dva olýsalé ostrůvky, svaštělé jako suchý plod fíku. Také naše domácí kozy je mají a vždycky i u nich je silněji vyvinuta u kozlů než u koz. Kdyby náš domácí kozel žil svobodně jako kamzík, také by sekret této žlázy otíral o stromy a skály, aby zanechával po sobě znamení pro své nápadnice. Není to však ani potřeba, protože kozlí pach je tak pronikavý, že jím je nasáknuto celé tělo a zanechává za sebou tuto pronikavou vůni všude.“ (úryvek z knihy – Milování v přírodě, s. 198)

Jak dezinformovat – zjednodušit, zaměřit se na peprnosti, manipulovat text zkracováním a ovlivňovat tím celkový význam!

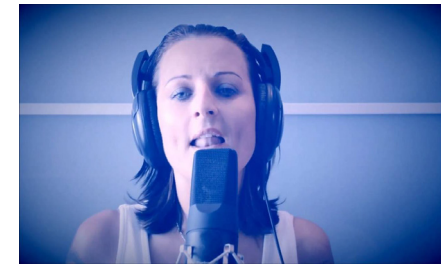
Stanislav

19

Co z toho všeho plyne? Pokud se uznají ničím nepodložené pocity jako rovnocenné faktům, pak si lidé mohou vytvořit vlastní fakta, která jim naprosto vyhovují a díky kterým budou moci naprosto ne-rozumně potírat cokoli, co necítí jako pravdu (pocitovou). A to buď nevědomě či vědomě. Dostáváme se pak tedy do absurdních končit, v nichž pak emocionálně vykonstruovaná "faktická" realita někým, kdo má jistou politickou či jinou moc, může postupně intoxikovat "rozumně" smýšlející lidi a

co je horší, že pak z oné vykonstruované reality mohou být ti "rozumní, opírající se o fakta" vyloučeny a stát se pak v očích na pocitech stavící většiny kýmisi "nežádoucím, lživým, zaujatým či přímo podjatým". Nemějme tedy pocit, že o nic nejde a použijme nejen pocit, ale i rozum.

Friedrich bez Kýče

10

OKNO

Čurec

Šla jsem dneska z ambasády a rozbřečela jsem se na lavičce. Cítila jsem se vážně hloupě a brečela ze vzteku. Pak mi došlo, že se chovám jako posera, tak jsem vstala a šla přes ulici, abych se podívala na jeden krásnej cihlovej dům poblíž.

Šla jsem pořád dál a našla jsem zvláštní svatyni v takovém bunkru a domy s malovanými vzory na fasádách.

O něco dál, uprostřed parku, byla vila v arabském stylu. Při procházce parku se mi začalo chtít čurat jako bejk, tak jsem šla hledat keř.

Park byl na kopci, který připomínal prso, protože protějšjí kopec stojící přímo přede mnou měl podobný kulatý a špičatý tvar a stál na něm zámek. V dálce byly vidět malinký červený stříšky. Výhled to byl úžasnej. Blbý bylo, že jsem musela najít bezpečný místo, kde se vyprázdnit, tak jsem šla dolů na míň rušnou cestu.

Stáhla jsem si kalhoty a začala čurat před sebe. Obří proud

stýkal z kopce dolů. A já koukala na město. Cítila jsem se velká. Cítila jsem se důležitá.

Pak jsem se ale podívala dolů. Ze silnice, která vedla nahoru, jsem byla vidět, ale bylo mi to v tý extázi fuk. Projelo tam jen pár aut. Čurám dál. Najednou se zpoza první zatáčky vynoří čumák policejní motorky. A pak další a další a další! Přede mnou se vyřadí do trojúhelníkovy formace jako římsští vojáci. Doprovází černý auto s indonéskou vlajkou na kapotě.

Jsem si jistá, že kdyby se podívali líp, viděli by mou kačenu. Vítejte v Evropě!

Magenta (přel. KubajZ)

PODZEMI' SLOV

jídlo skutečně jmenuje Gordon blue a vůbec je nenapadne, že by mohla být v jídelním lístku chyba. Kdo ví, možná se u nás tento název časem ještě více ujme a zcela vytlačí název původní a historicky správný.

Když ale víte, jak to s tím řízkem se šunkou a sýrem doopravdy je, může vám při pohledu na

jídelní lístek s nabídkou jídla „Gordon blue“ vytanout na mysli otázka: „Když tady ani nevědí, jak se to jmenuje, budou to umět dobře připravit?“ A když o něčem takovém host přemýšlí, restauratér nemůže být moc rád...

Jakub Marek

10. GORDON BLUE

Kuracie mäso, syr, šunka, šalát

5,39 €

250gr

Cordon bleu, pravopisný strašák českých restaurací

Nejedna česká restaurace (ty v Pelhřimově a okolí bohužel nejsou výjimkou) nabízí ve svém jídelním lístku jídlo zvané „Gordon blue“. Mnoho lidí z řad návštěvníků restaurací, ale i restaurátorů samotných přitom netuší, že tento název rozhodně není správný.

Pokrm, o němž je řeč, má původ ve Francii. Jeho základem je telecí maso, do kterého se zabalí šunka a sýr (Ementál či Gouda). Poté se smaží v trojbalu stejně jako klasický vídeňský řízek. Toto jídlo je relativně snadné na přípravu a navíc i velmi oblíbené mezi strávníky. Díky tomu nechybí na jídelních lístcích obrovského množství českých restaurací (nejen však v těch českých, podobně často se Cordon bleu vyskytuje i třeba na jídelních lístcích v USA).

Stopy původu názvu tohoto pokrmu vedou do 18. století, kdy se ve Francii začala udělovat tzv. Modrá stuha (Cordon bleu). Získávali ji nejvýznamnější osobnosti z různých oborů, a to včetně nejlepších kuchařů v zemi. Později byl na základě tohoto rytířského řádu

pojmenován také časopis, který se zabýval již výhradně kulinářskými tématy. V roce 1895 pak byla navíc založena velevýznamná kuchařská škola Le Cordon Bleu. Její absolventi – vysoce cenění kuchaři – jsou dodnes dekorováni modrou stuhou, která má značit jejich nejvyšší odbornost v oblasti kuchařského umění.

Na začátku všeho byla tedy jistá modrá stuha. Ta byla původně vytvořena z několika vrstev materiálu – a právě to je nejspíš příčina, proč se onomu oblíbenému pokrmu začalo říkat také „modrá stuha“. I tento řízek se přeci skládá z několika vrstev ingrediencí. Je tedy snad zcela zřejmé, podle čeho bylo toto jídlo pojmenováno. Jeho správný název je tak bez pochyby CORDON BLEU.

V našich restauracích si však můžeme objednat i „Gordon bleu“, „Cordon blue“ či velmi často „Gordon blue“. Vzhledem k masivní rozšířenosti této chyby v jídelních lístcích přitom není výjimkou, že si lidé prostě myslí, že se toto

Cesta Pejráků do Gruzie: Zápisky z deníku III.

(pokračování z minulého čísla PO)

Podle našich informací měla maršutka jet od kostela, který byl na kopci. Francouzky nás ujistily, že pro nás přijede k řece, kde jsme stanovali. Vyjždět se mělo ve 12:00, když bylo po poledni, začali jsme s Mírou trošku vyšilovat, ale naštěstí vše dobře dopadlo. Zavazadla jsme si dali do bedny (pro ty, co nemají otce autobusáka: byla to vzadu umístěná skříň na zavazadla).

Jeli jsme po neskutečných cestách i necestách, kopcích, že ani Jonáš starší by to s Karosou nedal. Maršutka do kopců smrděla, ale překvapivě jela. Měli jsme 3 zastávky, než jsme dojeli do Tbilisi. Na první zastávce jsme s místními museli pít čaču (místní pálenka). Pili jsme ji skoro po kýblech. Míra si dal místní chačapury. Já ne, protože bylo s masem, snad jsem tu místní ženu tolik neurazil.

Na další zastávce byl překvapivě obchod. Koupili jsme si piva a tyčinky Snickers a ochutnávali různé dobroty od ostatních. Vybrali jsme to nejlepší i ze svého a také jsme se podělili. Na této zastávce u obchodu k nám přistoupil

námi známý Litevec. Naštěstí se hned prdelil k holkám, takže nás ani moc nesral. Poté začala něco jako parodie na silnici. Ta trvala velmi dlouho. Jeli jsme snad hodinu kolem přehrady (tvrdí Míra, já říkám, že to bylo jezero). Na poslední zastávce koukáme na holky, co se koupou ve vodě mezi odpadky, moc sexy nám to nepřijde.

Po poslední zastávce najíždíme na silnici, v které jsou díry už jen po kilometru, sem tam nám vleze do cesty kráva, prase či pes. Buď je objedeme, nebo se zatroubí a zvířata se klidí z cesty. Párkrát jsme mysleli, že umřeme. Spojení „do piči“ se najednou stalo nejpoužívanější frází. Nakonec jsme tomu ani sami nevěřili, ale v pořádku jsme dojeli na zastávku Didubi. Náš cíl byl dojet do McDonalds na stanici Rustaveli, kde jsme měli v plánu využít bezplatnou Wi-Fi. Dlouho jsme se snažili připojit, což se nám ale stále nedařilo. Byl to docela stres. Nakonec jsme podlehlí a dali si jídlo. Míra Big tasty bacon bez bacon a já vegetarian burger (v ČR zatím nedostupný). Při hltání jídla se nám (asi omylem) podařilo připojit k internetu.

ZA HUMNÝ

Míra vyhledal na booking.com dva hotely za pro nás přijatelné ceny. První byl nedaleko nás. Další byl vzdálený 3 km. Úplně zpocení a smradlaví jsme přišli do prvního hotelu Solo. Docela jsme bloudili, než jsme ho našli, ale Honza se zeptal v místním tetovacím salonu, kde nás vcelku dobře navedli. V hotelu byl nějaký neochotný brigádník a ten podle jejich systému neměl volno, i když podle našeho vyhledávání volno mít měl. Prostě se mu nechťelo. Tak jsme se zklamaní a vysílení vydali do dalšího hotelu Orion.

Byl vůbec oříšek najít ho, jelikož samotné přejítí silnice bylo zážitkem. Nejprve jsme našli orientační body, jako například drahé hotely (o kterých jsme už začali přemýšlet). Museli jsme znovu použít navigaci v telefonu. Šli jsme tmavými uličkami přes dětské gangy, až jsme došli k vysokému paneláku, kde jsme se dočetli, že hotel je v 15. patře. Zazvonili jsme a byli vpuštěni dovnitř. Výtah vypadal velice pochybně, ovšem hotel samotný byl úchvatný. Pokoj pro dva už neměli, vzali jsme pro 3 a vůbec nám to nevadilo. Na jednu noc vyšel na 750 Kč. Pro nás to ten den bylo vítězství. Hned jsme začali řešit mytí a pak jsme si jako malí hráli s elektronikou (klimatizace,

15

televize). Až jsme si vyhráli, sedli jsme na krásnou terasu a užívali si luxusu a plánovali na další den výlet do Gori (místo narození Stalina).

Po pár pivech jsme se šli zavrátat do postelí a spát.

Ráno jsme vstali a vydali se na vlak. Ten nás vyšel na 19 lari. V Gori jsme vystupovali jako jediní, byla to prdel světa. Trošku jsme bloudili.

Naštěstí nás jedna holka nasměrovala správným směrem. Koupili jsme si místní zmrzlinu a vydali se ke Stalinovu muzeu. To jsme našli celkem bez problémů.

Uvnitř muzea bylo hovno, na to že to stálo 10 lari. Potkali jsme tam 2 bukvice z Čech, nechťeli nás hodit do skalního města, i když tam sami jeli. Sráči. Někaký děda na nás ale čekal, že nás popoveze. Cestou nám nabízel cokoliv, co měl doma. Jídlo, víno, čaču. Míra se mu líbil, párkrát mu sáhl na nohu. Míra z toho byl vyděšený, děda nás dovezl a všechno nám vysvětlil (ovšem v ruštině, ale dalo se to pochopit). Měli jsme hodinu na prohlídku, potkali jsme tam nějaký český páreček a ty dvě zasraný bukvice dorazili, až když jsme vycházeli.

ZA HUMNÝ

Děda nás zase vysadil u muzea a my si šli koupit pití. Pak jsme vyrazili na pevnost, kterou jsme jen obešli, byli jsme dost unavení. Mezitím jsme našli maršutku do Tbilisi za 31 lari. Jakmile se naplnila, odjíždělo se. Cesta trvala hodinu. Zase jsme dorazili do Didubi, odtud jsme pelášili rovnou do hotelu, pivko, sprcha jídlo a spánek.

Další den (naš poslední v hotelu) jsme se dopoledne sbalili a domluvili s místními uschování krosen do 19:00.

Slečna byla velice ochotná. Prošli jsme Tbilisi, navštívili památky, most a vyjeli lanovku do zábavného parku. Pak jsme dojeli pro zavazadla a vydali se na jídlo do restaurace jako předešlý den. Potom jsme dojeli metrem na Insani. Chytlí sedmatřicítku na letiště a čekali v hale do rána, než nám to poletí. Mezitím jsme si ještě naplánovali návštěvu Kyjeva.

Míra Jonáš a Honza Nehyba

16